

Els angelets de la terra

El 7 de novembre de 1659, les monarquies de França i d'Espanya van organitzar la retallada de Catalunya i, amb la signatura del Tractat dels Pirineus, la migpartien en dos trossos. Els catalans de les comarques annexades a França van començar a manifestar la seva oposició a partir de l'any 1662 i, arran de la nova imposició sobre la sal, els camperols prengueren les armes contra l'autoritat francesa. Els insurrectes s'autoanomenaren els angelets de la terra i el seu crit de guerra fou el de "visca la terra".

La terra, doncs, ha estat un dels arguments que, de sempre, ha portat a manifestar oposicions diverses i a generar conflictes justament pel valor que se li atribueix. Un valor econòmic, és clar, però també un valor simbòlic de pertinença. És a dir, el valor de la terra que ens pertany, però també el valor de pertànyer a una terra. La primera atribució de valor és tan evident que no cal comentar-la: el valor econòmic del tros és el motor més evident de l'economia (sobre això, només cal recordar, com a anècdota exemplar, que la primera indústria a la bonica població de Lloret de Mar no és el turisme sinó la construcció!).

Sobre el fet de pertànyer a una terra sí que hi ha molt a dir. De fet, i simplificant dràsticament, no existeix cap nació, només existeix la gent que vol ser-ne, de nació. I, per això, resulta del tot convincent apel·lar a aquest fràgil sentiment nacional per preservar el valor de la terra. O invocar el valor de la terra per refermar el sentit nacional, com ja feien fa 350 anys aquells temibles angelets de la Catalunya nord, esclafats sense miraments per les autoritats del moment.

Així, banalitzar el valor de la terra és, en un sentit estricte, igualar el sentit nacional de la gent que la trepitja. Se'n parla molt de nacionalisme, se'n fan llargs articles i llibres que n'aporten una interpretació gairebé mítica. Però sovint es tracta del nacionalisme epidèrmic, molt sobrevalorat, que s'amaga darrera els símbols (banderes, himnes) i que es desmenteix pertinaçment cada vegada que l'emoció es desfà per l'embranchida de forces més consistents. Aquest joc emocional de jugar-se el futur de la nació segons la cotització immediata dels valors patrimonials té un punt de pervers: la nació (en sentit estricte el lloc de naixement i, per extensió, el grup de gent amb el qual es comparteix la terra que es trepitja i que se sent com a formant d'un mateix futur) és la mateixa tant si la cotització de la terra puja com si baixa.

Tenaçment, els pobles reivindicuem la nostra identitat perquè tossudament ens enllemnim a renegar del seu valor real. Tots som com nouvinguts que, tot i això, formem part d'un grup de gent capaç d'empipar-nos col·lectivament. I potser per això, per la capacitat de ser feliços o de ser desgraciats d'una manera solidària, som un país viu. Uns angelets que cridem, calladament, un "visca la terra" col·lectiu.

I també col·lectivament, hem plorat fa poques setmanes per en Jordi Cladellas. El "Kuryakhy" va tenir un malaurat accident i ens va deixar com a simples supervivents seus. Com deia en Fermí Nadal, "tota la Vall del Tenes plora". Tota. Et trobem a faltar.

Ramon Vilageliu

Batlle

termòmetres
prismàtics
telescòpics
servei de fax
fotocòpies
piles a totes mides

càmeres fotos
material laboratori
rodets
revelats de rodets
revelat en 1 hora
discos videos llibres

mataró, riera 33
tel. 93 790 24 18
mataró, riera 109,
tel. 93 757 84 64
granollers, plaça maluquer, 2
tel. 93 870 17 90

fotos discos òptica llibres